

Ágh Zsófia

Papa,

négy év elárvult szomorúság után Juditkát választottad végül… Igazad van, így kell ezt csinálni, tiszta tudattal, súlyos betegség nélkül, túl a 87. éven, pár nap alatt befejezni a már befejezett életművet. Amikor elkészült a Juditka textilképeit bemutató album, és a két kötet requiem, amikor már nem tudtál eljönni Iszkázra vagy Kötcsére, hogy a diófa alatt írhass tovább, akkor már tudtam, hogy addig fogsz élni, amíg járni és verset írni tudsz.

Hajnalban felébredtem, nem tudtam visszaaludni, arra gondoltam, talán érzed, hogy azért imádkoztam, ne szenvedj feleslegesen sokat, hiszen már hétfőn, amikor még együtt nyomtattuk neked az adatlapot, hogy utolsó, mára poszthumusszá vált díjadhoz visszaküldhessük az Alföld folyóiratnak, mondtam, nagyon rosszul veszed a levegőt, ne próbáljunk-e segíteni rajta? Mondtad, nem kell. Igazad van, gondoltam, akkor legyen ez az Isten és a te döntésed, hogy mikor történik meg az utolsó lélegzetvétel. Arra gondoltam épp, talán most viszed át a szerelmet a túlsó partra, ahogy anyám halálát is megéreztem, egyszerre zihálva vele éjjel, álmomban, és akkor szólt a telefon, hogy meghaltál…

Fegyelmezetten csináltam végig a délelőttöt, hívtam az orvost, elviseltem, ahogy gyanakodva nézi az ágyad mellett az altatót, mint aki épp arra gondol, hogy többet vettél be, vagy talán mi adtunk többet. Neki tudnia kell, mondta, ha egyszer te nem akartad a boncolást, ez a protokoll, úgyhogy mindenképpen keressem meg az utolsó zárójelentést, miért nincs meg, ott volt az asztalodon… aztán jött a szállító, már lényegesen udvariasabb, mint aki tényleg egy elhunyt hozzátartozójával beszél, de én kimentem, hogy ne lássam, ahogy elvisznek. Megöleltem Emmát, aki nagy szeretettel gondozott és főzte neked a húslevest az utolsó hónapokban, aztán hazajöttünk, és akkor még ment a fegyelmezett intézkedés,

ahogy azt kell, telefonok azoknak, akik fontosak voltak neked, érkeztek az üzenetek, aztán délutánra elborították az internetet a fotóid, és akkor kezdtem megérteni, hogy mennyire fog hiányozni a műveltséged, a bölcsességed, még az a szörnyű makacsságod is, ami a „Nagy”-ok sajátja, de legfőképpen az az érzékenység, amivel az utolsó órákban, már a fal felé fordulva, a hátaddal is láttad, ahogy Julcsi könnyei potyognak, vagy ahogy Borónak még azt tudtad mondani elérzékenyülve, amikor az egyetemi tanulmányairól mesélt neked, hogy „akkor boldog vagy”. Mert magadba zárkózva is tudtál és éreztél mindent. És ez az érzékenység fog hiányozni a legjobban. Örülök, hogy tegnap még átölelhettelek, és azt mondhattam, szeretlek. Juditkát és Mamát ölelem…